

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. Шумен, 17.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Азадухи Ов. Карагьозян

Членове: Константин Г. Моллов
Теодора Енч. Димитрова

при участието на секретаря Татяна Св. Тодорова
като разгледа докладваното от Теодора Енч. Димитрова Въззивно
гражданско дело № 20213600500511 по описа за 2021 година

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на адв. И.М.И от ШАК, в качеството му на особен представител на А.Д.А. от гр. Ш., срещу решение № 488/11.10.2021 г. по гр.д. № 693/2021 г. по описа на Районен съд - Шумен, поправено с решение № 597/16.11.2021 г. по същото дело, с което са уважени положителни установителни искове за вземания в размер на 1 076.05 лева – главница и 250.49 лева – лихви за забава.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност на обжалваното решение, с оглед на което се иска отмяната му.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемият „ Енерго – Про Продажби „ АД, гр. Варна, ЕИК 103533691, представлявано от П.С.С., Я.М.Д. и Д.К.Д., чрез юрисконсулт Л.М. е депозирал отговор на въззивната жалба, в който я оспорва като неоснователна и моли за оставянето ѝ без уважение. В съдебно заседание предявява искане за присъждане на извършените деловодни разноски, както и на юрисконсултско възнаграждение.

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, редовна и допустима.

Разгледана по същество, същата се явява неоснователна, поради следното:

Гр.д. № 693/2021 г. по описа на ШРС е образувано по искова молба на въззиваемия,

в която е навел твърдения, че жалбоподателят е клиент на „ Енерго – Про Продажби „ АД, с кл. № *****, за продажба на ел. енергия за обект на потребление с аб. № ***045045, находящ се в гр. Ш., ул. №, като отношенията между страните се регламентират от Общи условия за продажба на ел. енергия на дружеството, приети на основание чл.98 от ЗЕ и одобрени от КЕВР. На 18.11.2020 г. дружеството подало заявление по чл.410 от ГПК, въз основа на което било образувано ч.гр.д. № 2585/2020 г. по описа на ШРС. Към момента на подаване на заявлението ответникът имал неизплатени задължения в общ размер на 1 326.54 лева, от които 1 076.05 лева – главница за консумирана ел. енергия за описания по-горе недвижим имот, по фактура от 29.05.2018 г. и 250.49 лева – лихва за забава върху главницата от падежа на фактурата до 30.10.2020 г.. Документите, които са били приложени по делото са на името на И.М.Й., тъй като той е бил вписан в базата данни като клиент за аб. № ***045045, находящ се на адрес: гр. Ш., ул. №. В хода на гр.д. № 940/2019 г. по описа на ШРС обаче се установило, че собственик на електрооборудования имот е ответникът. Позовавайки се на изложеното, ищецът е поискал съдът да постанови решение, с което да признае за установено, че А.Д.А. дължи заплащане на сумата от 1 326.54 лева за обект на потребление с аб. № ***045045, находящ се на адрес: гр. Ш., ул. №, от която 1 076.05 лева – главница за консумирана ел. енергия за описания недвижим имот, по фактура от 29.05.2018 г. и 250.49 лева – лихва за забава върху главницата от падежа на фактурата до 30.10.2020 г., посочени подробно в извлечение от сметка по кл. № ***** към 30.10.2020 г., както и законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане на задължението, и направените съдебни разноски.

В производството ответникът е бил представляван от особен представител, назначен на основание чл.47, ал.6 от ГПК, който в срока по чл.131 от ГПК е оспорил исковите претенции като изцяло неоснователни.

Първоинстанционният съд е приел, че е сезиран с обективно съединени искове по чл.422, ал.1, вр. чл.124, ал.1 от ГПК, вр. чл.79, ал.1 от ЗЗД, вр. чл.98а от ЗЕ и чл.422, ал.1, вр. чл.124, ал.1 от ГПК, вр. чл.86, ал.1 от ЗЗД, като с решението си е признал за установено по отношение на А.Д.А. и „ Енерго – Про Продажби „ АД, гр. Варна, че съществува вземане на „ Енерго – Про Продажби „ АД от А.Д.А. в размер на 1 076.05 лева, представляващо парично задължение за заплащане на консумирана ел. енергия по кл. № ***** за периода от 26.04.2018 г. до 21.05.2018 г., за обект с аб. № ***045045, находящ се в гр. Ш., ул. №, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 19.11.2020 г. до окончателното й плащане и вземане в размер на 250.49 лева, представляващо сбора от лихвите за забава, дължими поотделно, считано от падежа на всяко от главните задължения до 19.11.2020 г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК № 260292/20.11.2020 г. по ч.гр.д. № 2585/2020 г. по описа на ШРС. Със същото решение ответникът е бил осъден да заплати на ищеца деловодни разноски по делото, в размер на 678.47 лева, както и деловодни разноски по ч.гр.д. № 2585/2020 г. на ШРС, в размер на 76.53 лева.

Решението се обжалва изцяло от ответника по исковите.

При извършена проверка по реда на чл.269 от ГПК, въззивният съд намери, че решението е валидно и допустимо.

По същество, от събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, се установи следното: На 19.11.2020 г. ищецът е депозирал заявление по чл.410 от ГПК, въз основа на което, по ч.гр.д. № 2585/2020 г. по описа на ШРС му е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 260292/20.11.2020 г., с която на ответника е разпоредено да заплати на заявителя сумата от 1 076.05 лева – главница за незаплатена ел. енергия по фактура № 0267010591/29.05.2018 г., за обект с аб. № ***045045, кл. № *****, с адрес: гр. Ш., ул. № и сумата от 250.46 лева – мораторна лихва върху главницата, от датата на падежа на фактурата до 31.10.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението – 18.11.2020 г. до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 76.53 лева – разноски по делото, от които 26.53 лева – платена държана такса и 50.00 лева – юрисконсултско възнаграждение. Заповедта е била връчена на длъжника на по реда на чл.47, ал.5 от ГПК, с оглед на което, заповедният съд е указал на заявителя, на основание чл.415, ал.1, т.2 от ГПК да предяви вземанията си по съдебен ред, което той е сторил с разглежданата искова молба, депозирана в срока по чл.415, ал.4 от ГПК.

Предвид горното, съдът приема, че предявените обективно съединени положителни установителни искове, имащи за правна квалификация чл.415, ал.3, вр. ал.1, т.2, вр. чл.124, ал.1 от ГПК, вр. чл.79, ал.1 от ЗЗД, вр. чл.98 от ЗЕ и чл.86, ал.1 от ЗЗД са допустими.

Досежно основателността им, съобрази следното: Ищецът представя извлечение от сметка към 30.10.2020 г., справка за потребление през последните 12/24/36 м, извлечение за фактури и плащания и фактура № 0267010591 от 29.05.2018 г., в които са отразени задължения за неизплатена ел. енергия за периода 26.04.2018 г. – 21.05.2018 г. за обект № ***045045, на адрес: гр. Ш., ул. №, електромер на 5051174, възлизащи в размер на 1 076.05 лева с ДДС, с падеж 18.06.2018 г., на задължено лице И.М.Й., кл. № *****,

От заключението на изслушаната по делото ССЕ, възприето като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че посоченото във фактура № 0267010591 от 29.05.2018 г. задължение за плащане цена на доставена ел. енергия е отразено в счетоводните книги на ищцовото дружество, че към датата на проверката от вещото лице задължението не е било погасено от длъжника и, че размерът на законната лихва върху него, считано от датата на падежа 19.06.2018 г. до 19.11.2020 г., при съобразяване мерките за извънредното положение и неолихвяемост за периода 13.03.2020 г. 08.04.2020 г., възлиза на 256.16 лева.

По делото е приложена справка от АВ за вписвания, отбелязвания и заличавания за периода 01.01.1991 г. – 30.10.2020 г., от която се установява и не се спори между страните, че имотът, находящ се на адрес: гр. Ш., ул. №, представляващ еднофамилна жилищна сграда е собственост на ответника, считано от 30.08.2011 г., когато го е придобил по силата на нотариален договор за покупко - продажба, сключен между него и лицето И.М.Й., ЕГН *****, – продавач.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Чл.97 и чл.98 от Закона за енергетиката / ЗЕ / регламентират правоотношението за продажба на ел. енергия на крайни битови потребители като произтичащо от договор, при държавно регулирани цени от КЕВР и публично известни условия. Продавач на доставената ел. енергия е крайният снабдител, а купувач – крайният клиент, като легалната дефиниция на понятието се съдържа в пар.1, т.2а от ДР към ЗЕ, а преди това в пар.1, т.42 от ДР / отм. / на с.з..

Ноторен факт е, че битовите потребители на електроенергия за района на гр. Ш. ползват такава по силата на договори за продажба на ел. енергия при общи условия, с краен доставчик ищцовото дружество, като за процесния период – от 26.04.2018 г. до 21.05.2018 г. облигационните отношения между страните са се уреждали от Общите условия на договорите за продажба на електрическа енергия на „ Енерго – Про Продажби „ АД, гр. Варна, приети на основание чл.98 от ЗЕ и одобрени с решение на КЕВР № ОУ-061/07.11.2007 г., освен в случаите на продажба на електроенергия на привилегирани потребители при свободно договорени цени.

Съгласно чл.4 от посочените ОУ, потребител на ел. енергия за битови нужди е физическо лице – собственик или ползвател на имот, присъединен към електроразпределителната мрежа, което ползва ел. енергия за домакинството си и е снабдявано и закупува същата от дружеството. Потребител на ел. енергия за стопански нужди е физическо или юридическо лице, присъединено към електроразпределителната мрежа на „ Енерго – Про Мрежи „ АД, което купува ел. енергия за стопански нужди. Потребител на ел. енергия за стопански нужди е и възложителят, съответно собственикът на сградата, в случаите на временно снабдяване с ел. енергия, необходима за извършването на строителство, ремонт и реконструкция. В чл.5, ал.1 от ОУ е посочено, че ако един и същ обект се ползва за битови и стопански нужди и консумираната ел. енергия се измерва от едно СТИ, цялото количество енергия се фактурира по цени за битови нужди. В чл.6, ал.2 от ОУ е посочено, че потребител на ел. енергия за битови нужди може да бъде и друго лице, при условие, че собственикът или титулярът на вещното право на ползване е дал пред дружеството – доставчик съгласие в нотариално заверена форма лицето да бъде потребител за определен срок. В този случай за задълженията към дружеството собственикът или титулярът на вещното право е солидарно отговорен заедно с лицето, за което е дал съгласието си. В чл.17, т.2 и т.3 от ОУ е посочено, че потребителят е длъжен да заплаща стойността на ползваната в имота ел. енергия, в срока и начините, определени в ОУ, както и да съобщава в писмена форма на доставчика за промени, свързани със собствеността относно обекта, в който се доставя ел. енергия, в 30-дневен срок от промяната. В чл.26 от ОУ е посочено, че потребителят заплаща стойността на консумираната ел. енергия и дължимата сума за извършения пренос на тази енергия веднъж месечно, по утвърдените от ДЕКВР цена за снабдяване и цена за разпределение, съгласно предварително обявен график. Неполучаването на фактура не освобождава потребителя от задължението му да заплати дължимата сума в срок. В чл.38 от ОУ е посочено, че потребителят, който не изпълни в срок

задължението си за плащане в срок, дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва за всеки просрочен ден.

В задължителната практика на ВКС се приема, че при действието на ЗЕ, когато правото на собственост върху електроснабден имот е прехвърлено, старият собственик на имота, на когото е била доставяна ел. енергия за битови нужди, не дължи цената на доставената енергия за периода, който следва изгубването на собствеността.

В случая, от събраните по делото доказателства се установи по категоричен начин, че ответникът е собственик на жилищен имот, находящ се на адрес: гр. Ш., ул. №, за който, по показания на СТИ, ищецът, в качеството му на краен доставчик е отчел доставена и изразходвана ел. енергия през периода 26.04.2018 г. – 21.05.2018 г. на обща стойност 1 076.05 лева, с включен ДДС, за което е издал фактура № 0267010591 от 29.05.2018 г., с падеж 18.06.2018 г., както и, че задължението не е заплатено от ответника.

Особеният представител на ответника възразява, че от доказателствата по делото не става ясно дали има сключен договор между него и ищцовото дружество и дали издадените фактури за потребена ел. енергия са достигнали до знанието му. Същият обаче не оспорва, че имотът в гр. Ш., ул. № е присъединен към електропреносната мрежа и се снабдява с ел. енергия, респ., че такава е консумирана в него през исковия период, нито твърди имотът да е бил ползван от трето лице.

Предвид горното, съдът намира за установено, че между спорещите е налице валидно облигационно правоотношение, основаващо се на търговска сделка при общи условия по смисъла на чл.98 от ЗЕ, имаща за предмет продажбата от ищеца и закупуването от ответника, в качеството му на собственик, на ел. енергия за жилищен имот в гр. Ш., ул. №, в изпълнение на която сделка, за периода 26.04.2018 г. – 21.05.2018 г. ищецът е доставил до имота на ответника ел. енергия на обща стойност 1 076.05 лева с включен ДДС, платима в срок до 18.06.2018 г., която сума ответникът не е заплатил, въпреки вмененото му в чл.17, ал.2 от ОУ задължение.

Ето защо, приема за доказано съществуването към датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК по гр.д. № 2585/2020 г. по описа на ШРС на ликвидно и изискуемо вземане на ищеца към ответника за сумата от 1 076.05 лева – представляваща стойност на доставена и изразходвана през периода 26.04.2018 г. – 21.05.2018 г. ел. енергия за имот на адрес: гр. Ш., ул. №, аб. № ***045045, което предполага основателност на главния иск и уважаването му.

По отношение на акцесорната претенция се установи, че ответникът е в забава за изпълнение на задължението си за заплащане на посочената по-горе главница в размер на 1 076.05 лева, считано от 19.06.2018 г., както и, че размерът на законната лихва върху сумата от датата на падежа до подаване на заявлението по чл.410 от ГПК възлиза на 256.16 лева, което налага извод за основателност на иска по чл.86, ал.1 от ЗЗД до предявения размер от 250.49 лева и уважаването му.

Ответникът дължи на ищеца и законна лихва върху главницата от 1 076.05 лева,

считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК по ч.гр.д. № 2585/2020 г. по описа на ШРС – 19.11.2020 г. до окончателното изплащане на задължението.

С оглед уважаването на предявените искове, ответникът дължи на ищеца и направените в заповедното и първоинстанционното исково производство деловодни разноски, включая юрисконсултско възнаграждение.

В съответствие с изложените фактически и правни доводи, настоящата инстанция заключава, че обжалваното решение е правилно и следва да се потвърди.

На основание чл.78, ал.3 и ал.8 от ГПК, жалбоподателят дължи на въззиваемия деловодни разноски във въззивното производство в размер на 306.00 лева – за възнаграждение на особен представител, както и юрисконсултско възнаграждение в размер на 150.00 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение № 488/11.10.2021 г. по гр.д. № 693/2021 г. по описа на Районен съд – Шумен, поправено с решение № 597/16.11.2021 г. по същото дело.

ОСЪЖДА А.Д.А., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Ш., ул. № да заплати на „ Енерго – Про Продажби „ АД, ЕИК 103533691, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. Владислав Варненчик № 258, Варна Тауърс – Г деловодни разноски във въззивното производство в размер на 306.00 лева и юрисконсултско възнаграждение в размер на 150.00 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____